

In de verhalenserie 'De artiestenuitgang' vertellen bekende artiesten van weleer over hun leven na het applaus. Vandaag de vijfde aflevering: Han Peekel. Voor de televisie maakte hij bijna zeventien jaar het stripprogramma 'Wordt Vervolg'd'. Achter de schermen bleef hij daarna actief als vrije producent. Een faillissement leerde hem dat hij meer programmamaker dan manager is.

Achtervolgd door 'Wordt Vervolg'd'

Altijd weer dat ene zinnetje. Laatst nog. Zat tv-man Han Peekel in de trein, komt de conducteur binnen. 'Goedemorgen', buldert Peekel, zoals alleen een zwaargewicht als hij kan bulderen. De kaartjesknipper herkent de stem, kijkt hem aan, glimlacht en galmt: 'Ik ben Karel, ik ben 48 jaar en doe Donald Duck na.' Gevolgd door een geluid dat de coupé doet trillen. 't Is maar dat we het weten: Peekel komt nooit los van 'Wordt Vervolg'd'.

Han Peekel waakt over omroepgoud

Onmiskenbaar stemgeluid. Als of het massale lijf iedere klank extra diepte geeft. Barok taalgebruik, met bijzinnen als opgepoetste tierlantijnen. Uitgebalanceerde dictie. En maar praten. Han Peekel (60 jaar) is terug bij af, vertelt hij. Na jaren achter radiomicrofoons, voor tv-camera's en als ondernemer van een eigen productiebedrijf eindigt hij waarmee hij begon: programma's brengen over mensen en dingen die hij de moeite waard vindt. Als vijftienjarige scholier uit Rotterdam stapte hij ooit bij Radio Veronica binnen met het klemmende advies om meer van het betere Nederlandse lied te draaien. Goed idee, vonden ze. Waarna hij op zaterdagavonden meteen een uur kreeg om dat programma maar te maken ook. „Voor luisterliedjes van Jules de Corte, Hans van Deventer en Jaap Fischer bestond op de radio nauwelijks een podium. Terwijl zij teksten maakten die het verdienen om een groot publiek te bereiken.” Ruim vijftien jaar maakte hij radio-programma's voor allerlei omroepen. Portretten met Rik Felderhof, amusement met grote namen van het cabaret. Hij wees Tineke Schouten en Herman Finkers de weg naar Hilversum en kreeg een Edison voor zijn

inzet voor het Nederlandse lied. Om in 1975 tóch naar de tv over te stappen. „Bij de televisie werken was voor mij altijd een droomwens geweest. Toen ze me vroegen, voelde dat alsof ik werd uitgenodigd in de hemel te komen. Ik had het idee dat ik de rest van mijn leven vakantie zou hebben. Want als je werk mag doen dat je leuk vindt is het geen werken meer.” De avond vóór hij voor het eerst op de buis zou komen, belde KRO-baas Ad Langebent hem op. Hij drukte Peekel nog op het hart dat hij in een net jasje in beeld hoorde te verschijnen. „De volgende ochtend ben ik wel tien winkels af geweest om te kijken of ze iets in mijn maat hadden. Nee, dus. De paniek sloeg al bij me toe, toen een slimme joodse kleidingverkooper in Bussum met de oplossing kwam: hij gaf me een colbert mee dat hij aan de achterkant helemaal uit elkaar had gehaald. Aan de voorkant zag het er daarom keurig uit, maar op mijn rug hing het met veiligheidsspelden aan elkaar.”

Spaarcenten

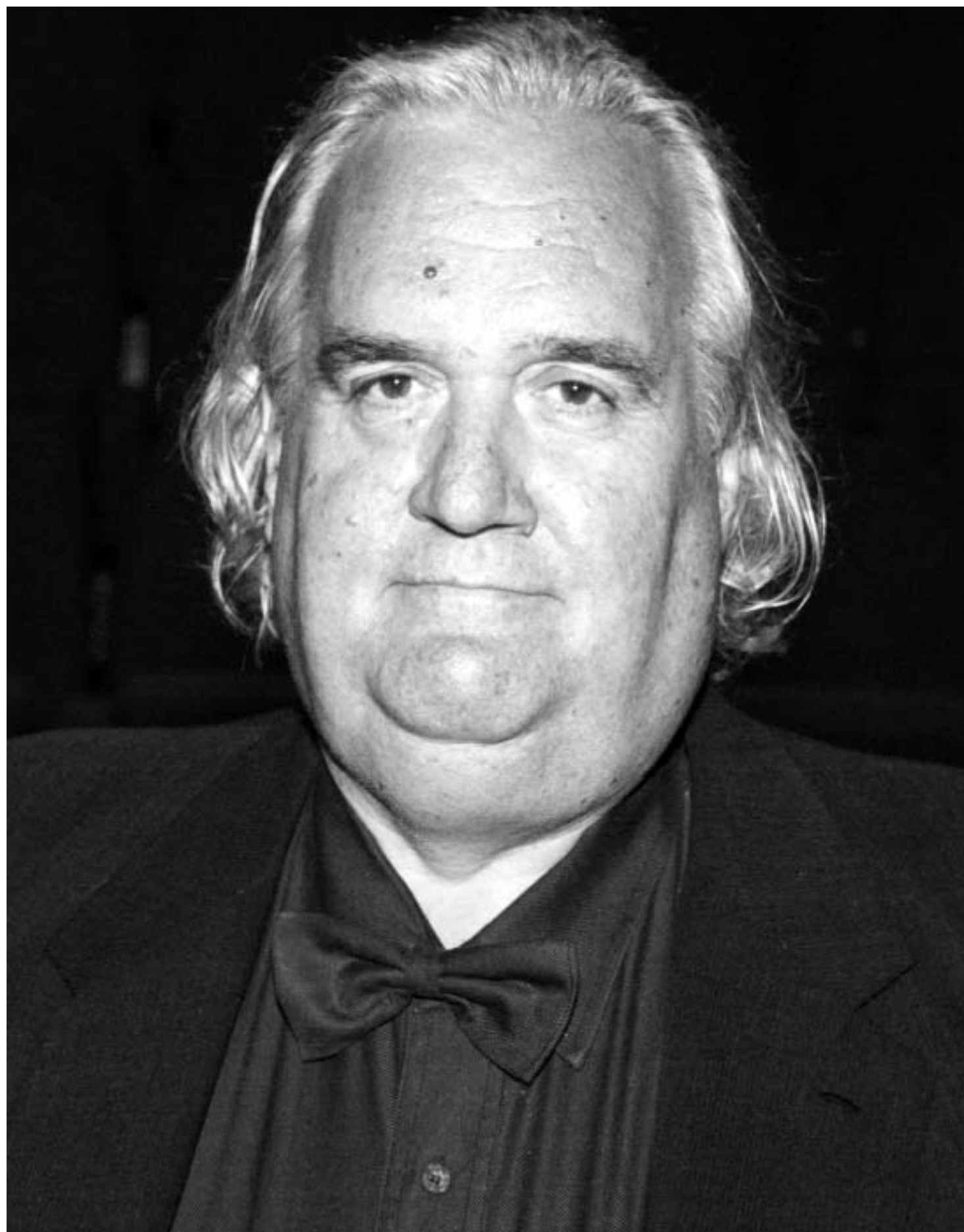
Bij elkaar maakte hij volgens zijn eigen sommen meer dan vierduizend tv-programma's. Als presenter, als producent en regisseur. Het was de tijd dat zogenoemde vrije producenten alle kansen leken te hebben. Dus ook hij vestigde zich met Han Peekel Producties als zelfstandig ondernemer. Het stripmagazine 'Wordt vervolgd' groeide uit tot zijn grootste succes. „Niemand geloofde in het idee. Toch stak ik mijn spaarcenten in een proefaflevering. Na wat onderhandelen wilde de Avro het met dertien uitzendingen proberen.” Bij elkaar zou hij 650 afleveringen maken. Eerst tien jaar bij de Avro, later nog vijf jaar bij Kindermet. Het programma bestond onder meer uit tekenfilmfragmenten, een stripquiz en de bekende imitaties. „Het succes was ongekend, voor een kinderprogramma. We hadden miljoenen kijkers en de 'Wordt Vervolg'd-club' groeide uit tot een organisatie met

100.000 leden. De theaters waar we opnamen maakten, waren maanden van tevoren uitverkocht. Het was allemaal vanzelfsprekend, dus ik stond er nauwelijks bij stil dat we zo'n hit in handen hadden. Met mijn productiebedrijf maakte ik ook programma's als 'De familie Oudenrijn' en 'Twaalf steden, dertien ongelukken', wat ook aandacht en tijd opslokte. Daarmee was 'Wordt Vervolg'd' maar een deel van mijn werk in die tijd. Terwijl het publiek me nog steeds als de man van dat programma ziet.”

Geld

Als toppunt van tegenstrijdigheid groeide 'Wordt Vervolg'd' uit tot een knaller, terwijl Han Peekel Producties in 1997 failliet ging. „Na de komst van de commerciële omroep werd de concurrentie moordend. Alles moest maar goedkoper, terwijl de zendgemachtigden steeds minder oog kregen voor kwaliteit. Ik moest met harde onderhandelaars praten die niet zo'n liefde voor het tv-vak hebben als ik. In die harde wereld redde ik het niet. Grote afnemers bestelden niet meer en ik raakte moegestreden. Uiteindelijk heb ik zelf de stekker eruit getrokken. Vreselijk voor de mensen die geld verloren, maar ik kon niet anders. Ik was leeg.”

Het bankroet bracht hem op alle fronten buiten beeld. „Als het tegenzit heb je weinig vrienden. De roem is kort. Veel mensen met wie ik altijd een goede band dacht te hebben, lieten niks meer van zich horen. Gelukkig kreeg ik ook steun, uit onverwachte hoek. Oud-minister Hans Weijers belde me zo maar op en vroeg me langs te komen. Hij heeft twee uur tijd genomen om me moed in te praten.” De omroepman die jarenlang weinig anders deed dan werken, kreeg op eens tijd voor zijn gezin. Peekel is bijna veertig jaar getrouwd en vader van twee dochters. „De tegenslag veranderde me. Ik ben minder onbeveng. Risico's nemen doe ik nooit meer. Ik weet nu ook dat ik geen ma-

Han Peekel over zijn faillissement: „De tegenslag veranderde me. Ik ben minder onbeveng.”

FOTO GPD/ROLAND DE BRUIN

nager ben, maar vooral een televisiemaker met hart voor zijn vak.”

Themakanaal

Vanuit die passie was hij een van de grondleggers van het Instituut voor Beeld en Geluid op het Mediapark. En vanuit diezelfde hartstocht werd hij programmaleider bij Hilversum-Best, een digitaal themakanaal van de publieke omroep. „Noem het maar een schatkamer met het beste dat Het Gooi de afgelopen vijftig jaar maakte. In deze rol voel ik me de gastheer van een televisiefestje. Met al het moois dat in de archieven ligt opgeslagen, mag ik Nederland leuke avonden bezorgen.” Het kanaal laat oude tv-series herleven en brengt een ode aan tv-monumenten als Willem Ruis, Jos Brink en Sonja Barend. „Onze opzet is een erbetoon aan de creativiteit van de Hilversumse programmamakers. Juist in deze tijd

van onzekerheid, heeft het publiek behoefte aan vertrouwde kwaliteit. Zo probeer ik van de tv een positief venster te maken, een apparaat waarin het enthousiasme door het glas heen spat.” Met vijf medewerkers en een budget van een miljoen euro per jaar biedt hij een kijkdoos vol goud-van-oud. „We hebben geen geld, maar wel alle tijd om wat goed is uitgebreid in beeld te brengen. Kwaliteit is de enige maatstaf. Kijkcijfers interesseren me geen moer.” In de lijn van het oppoetsen van oud goud, komt hij op een speciaal themakanaal ook terug met 'Wordt Vervolg'd'. Archieven geven honderden oude afleveringen prijs, stripboeken komen elektronisch tot leven en met interactieve trucjes kan het publiek straks zelf meespelen in stripverhalen. „In Amerika zie je al een grote revival van het stripverhaal. Met dit 'Wordt Vervolg'd'-themakanaal spelen we daar op in.”

Vooruit dan. Nog één anekdote over 'Wordt Vervolg'd'. Over hoe het nog leeft. Peekel vertelt dat hij pas geleden in een taxi stapte, waarvan de chauffeur hem bij het instappen al herkende als de presenter van het stripprogramma. „Wat heb ik een hekel aan u gehad”, biechte ze onomwonden op. Ze vertelde dat ze Miep heette en als puber op school oneindig was gepest. Steeds weer opdringerige klasgenootjes die 'Miep Miep' riepen, de kreet van tekenfilmfiguur Roadrunner uit het programma. En dat die daar gebaren bij maakten die weinig aan de fantasie over lieten. „Uiteindelijk werd ze er zo wanhopig van dat ze haar naam in Bianca veranderde. Ik weet niet of ik dat een vooruitgang vind.”

JAN VRIEND

Eerder in deze serie interviews met Johnny Hoes, Corrie van Gorp, Han Ebbelaar en Wilma Landkroon. Volgende week: De Kermisklanten.

Mies Bouwman interviewt Fie Carelsen op het beroemde S-bankje, een wit zitmeubel in de vorm van een acht, met twee haaks op elkaar staande zijtes uit het televisieprogramma Mies En Scène.

Foto GPD/Spaarrestad

Televisiemeubilair: ovaal is de norm

Vaak luidt de aankondiging 'vanavond op de bank' of 'straks bij ons aan tafel', maar wie let daadwerkelijk op het televisiemeubilair? Voor de makers komt er in ieder geval meer bij kijken dan een ritje naar de Ikea.

Veertig jaar later is het nog altijd spannende tv: burgemeester Van Hall worstelend in gesprek met Mies Bouwman tijdens de talkshow Mies En Scène. Het is maart 1966 en Amsterdam is het toneel van rookbommen en vechtpartijen. De politie slaat er op los. De camera toont levensgroot de ingehouden woede op het gezicht van Bouwman, die beleefd haar gast ter verantwoording roept. En tegelijkertijd de hakkende mond van Van Hall, die kort na dit tv-optreden moet opstappen. De gesprekspartners zijn in één shot gevangen door het zogenaamde 'S-bankje', een wit zitmeubel in de vorm van een acht, met twee haaks op elkaar staande zijtes. Regisseur Erik de Vries kwam met

dit bankje op de proppen om het programma dynamischer te maken. „Het werkte fantastisch”, herinnert Bouwman zich. „Je zat dicht op elkaar, de camera kon beide personen en profiel filmen en toch was er afstand. Bovendien zat je lekker recht, dus je bleef alert.” Toen werd al duidelijk dat het zorgvuldig selecteren van 'tv-meubilair' zich uitbetaalt. Andere iconen werden de caféstoel van Pierre Janssen in Kunstgrepen, en als attribuut natuurlijk de vissenkom van Willem Duys. Tegenwoordig staan leveranciers van stoelen en tafels zelfs op de afbetaling.

Keuring

De producent van Studio Sportzomer passeerde in zijn woonplaats Haarlem de winkel van ontwerper Sarah Trenité met haar Long Legs in de etalage: een ovaal vorm met een kruispoot in het midden. Na uitgebreide keuring door de andere makers werd de tafel aangepast en vervoerd naar Lausanne en ontving Jack van Gelder er tijdens het EK zijn gasten aan. „Het was erg leuk dat uitgerend Studio Sport voor mijn tafel viel: mijn man en zoon zijn grote fans van het programma. Ik niet. Maar nu zaten we met het hele gezin voor de buis, ook mijn vriendinnen keken”, aldus Trenité. De NOS ontving tientallen mailtjes

Zorgvuldige selectie materiaal betaalt zich uit

van mensen die ook de Long Legs in huis wilden halen. Een kijker wilde per se de bewuste tafel kopen, waarvan het eiken donkerder werd gebeitst om te contrasteren met het camerlicht. Dat de EK-tafel - voor de Tour wordt al jarenlang hetzelfde exemplaar gebruikt, straks bij de Spelen wordt in China een tafel aangekocht - een ovaal vorm heeft, is geen toeval. Voor groepsgesprekken, het soort talkshow waarop Nederland patent lijkt te hebben, blijkt deze vorm het geschiktst: er valt bij overzichtshots niemand uit beeld. De praatprogramma's onderscheiden zich met het design en materiaalgebruik. Zo was de tafel van Barend & Van Dorp - later gewild voor een goed doel - niet alleen door de bakjes borrelnootjes knusser dan het strak vormgegeven exemplaar - zilvergrijs met rood hart - van Pauw & Witteman. Knevel & Van den Brink kozen voor een tafel in zwart hoogglans met een melk wit hart voor het 'showy effect' van een late night, vertelt regisseur/decorontwerper David Grifhorst. Er wordt stevast een hoop

gebakkeleid over het meubilair, weet hij. „De presenter zit vaak het liefst aan een keukentafel. Hij vindt de afstand tot de gasten al snel te groot, terwijl de regisseur wil dat er tussen iedereen in ook nog gefilmde moet kunnen worden.” De indeling is vaak 'millimeterwerk'. „Als de sidekick iets te dicht bij de presenter wordt gezet, krijgt de uitzending al een andere dimensie.”

'Afmakertjes'

Tafels worden meestal speciaal voor een tv-programma ontworpen. Werd de Klippan uit Zeg Eens Aan nog betaald door Ikea, voor talkshows gaan de productieassistenten vooral voor 'afmakertjes' als schalen naar de Zweedse woongigant. Grifhorst benijdt Oprah Winfrey, die een heel depot tot haar beschikking heeft. De talkshowkoningin kan kiezen uit chique fauteuillies, een verzameling krukken ('voor wat meer afstandelijke gesprekken') en de bekende familiebank. Tom Cruisette testte de vering van deze sofa toen hij ietwat hysterisch sprak over zijn liefde voor Katie Holmes. Nederlands bekendste tv-bank is ongetwijfeld de rode sofa van Robert Jensen, wiens talkshow nu overigens voor onbepaalde tijd is stopgezet. Vooral nog is er geen wedloop ontstaan op de bank, waarin

menig celebrity met al dan niet samengeknepen billen wegzakte. Wel hebbertig werden kijkers van de Italiaanse streepjesbank uit Familiediner. En de Vara meldt dat niet zozeer voor de tafel van Pauw & Witteman als wel voor de bedlampjes van de comedy Kinderen Geen Bezwaar veel wordt gebeld. Stoelen worden veelal bij een fabrikant gehaald. Al ontstaat ook hierover wel eens discussie. Zo vroeg Hanneke Groenteman in haar pré-maagverkleiningsperiode een andere stoel bij B&W, omdat ze zo onflatteus in beeld kwam wanneer de camera achter haar stond.

Oog

Maar het gaat ook hierbij niet alleen om het oog. Mies Bouwman komt nu ze de laatste jaren als gast in tv-programma's verschijnt - 'ontzettend vaak' slechte stoelen tegen. „Veel stoelen zijn te diep, dan blijf je schuiven. Ik zat bijvoorbeeld echt niet goed bij Ivo Niehe. Niks ten dele van hem, maar ik was uiteindelijk meer met die stoel bezig dan met het gesprek. Dat werd dus ook niks.” Ze heeft trouwens geen idee waar haar 'achtje' is gebleven. Een enkele keer ziet ze een vergelijkbaar exemplaar nog in een oude meubelzaak staan.

BERNICE BREURE